

Sygn. akt V CSK 699/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa D. Sp. z o.o. M.

przeciwko I. Spółce z o.o. w O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku

Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 17 lipca 2014 r., sygn. akt I ACa 671/14,

1) odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej wyroku Sądu Apelacyjnego oddalającego powództwo i apelację strony powodowej w pozostałym zakresie;

2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałej części;

3) zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych), tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 lipca 2014 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyniku apelacji strony powodowej zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji oddalający powództwo D. sp. z o.o. w M. przeciwko I. sp. z o.o. w O. o zasądzenie kwoty 150 000 zł odszkodowania i zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 69 579,93 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu, a w pozostałej części oddalił powództwo i apelację oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd drugiej instancji w wyniku dokonania odmiennej oceny dowodów ustalił, że strona pozwana nienależycie wykonała łączącą strony umowę usługi turystycznej, nie zapewniając uczestnikom turystycznego wyjazdu szkoleniowego, zorganizowanego przez powódkę na K. dla swoich najważniejszych klientów, odpowiedniego wyżywienia i zakwaterowania, w wyniku czego powódka poniosła koszty dodatkowego wyżywienia w wysokości 14 411,16 zł oraz koszty w wysokości 55 168,77 zł na zorganizowanie dodatkowego wyjazdu uczestników tej konferencji, w celu „zatarcia złego wrażenia”, jakie wywołała konferencja na Krecie.

W skardze kasacyjnej obejmującej cały wyrok Sądu Apelacyjnego, strona pozwana, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazała przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Jako zagadnienie prawne przedstawiła potrzebę rozstrzygnięcia, kiedy i na jakich warunkach możliwe jest domaganie się przez klienta organizatora turystyki kompensaty uszczerbku majątkowego mogącego powstać na skutek nienależytego wykonania umowy o organizację imprezy turystycznej, zważywszy na ograniczenia zawarte w art. 16a ust. 3 i 4 ustawy o usługach turystycznych.

Twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wywiodła zaś z „beprzykładnie błędnego pojęcia szkody” przyjętego przez Sąd Apelacyjny, który uznał, że naprawieniu przez pozwaną podlega szkoda polegająca na konieczności zatarcia złego wrażenia na klientach powódki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna w zakresie, w jakim zaskarża wyrok Sądu Apelacyjnego w części oddalającej powództwo i apelację strony powodowej podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna wobec braku interesu prawnego pozwanej w zaskarżeniu orzeczenia dla niej korzystnego (art. 398⁶ par.2 i 3 k.p.c.).

Natomiast rozpoznając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy stwierdzić, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien w pogłębionym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia tego zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie jako pytania prawnego powstałego na tle określonego przepisu prawa, wskazania kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie zagadnienie to wywołuje oraz wykazania, że mają one tak istotny, poważny i uniwersalny charakter, że wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy lecz także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała istnienia tych okoliczności.

Pytanie zostało sformułowane w sposób nieprawidłowy, jako tzw. pytanie otwarte oraz bez związku z okolicznościami faktycznymi sprawy jak również bez wskazania, jaki wpływ na rozstrzygnięcie rozpoznawanej sprawy miałyby udzielenie na nie odpowiedzi przez Sąd Najwyższy. Było to niewątpliwie konieczne przede wszystkim dlatego, że w sprawie w ogóle nie powstała kwestia wykonania przez organizatora usługi turystycznej tzw. świadczenia zastępczego, o którym mowa we wskazanych przez pozwaną przepisach art. 16a ust. 3 i 4 ustawy o usługach turystycznych, a zatem nie wiadomo w jaki sposób ewentualna odpowiedź na to pytanie miałyby wpłynąć na rozstrzygnięcie sprawy. Przedmiotem zaś zagadnienia prawnego, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., nie może być zagadnienie abstrakcyjne, nie związane z rozpoznawaną sprawą.

Skarżąca nie wykazała też, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a więc, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa przez Sąd drugiej instancji, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy, oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, niepubl.). Już bowiem tylko pobieżna analiza stanowiska Sądu Apelacyjnego zajętego w zaskarżonym wyroku w kwestii odszkodowania mającego pokryć koszt dodatkowego wyjazdu zorganizowanego przez powódkę dla uczestników nieudanego wyjazdu na K. pozwala na stwierdzenie, że niewątpliwie nie chodziło o pokrycie szkody polegającej na „złym wrażeniu”, lecz o pokrycie wydatków na zorganizowanie dodatkowego wyjazdu, mającego rekompensować klientom strony powodowej, na których wrażeniu i opinii bardzo jej zależało, nieudany, z winy pozwanej, pobyt na konferencji na K.. Jak zaś stwierdza sama pozwana, prawu polskiemu niewątpliwie znana jest szkoda niemajątkowa w postaci tzw. „zmarnowanego urlopu” (porównaj uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2010 r. III CZP 79/10, OSNC 2011/4/41).

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.